

ЦЕТИЊСКИ ВЈЕСНИК

ИЗЛАЗИ СРИЈЕДОМ И СУБОТОМ.

Цијена: за Црну Гору на годину 10 круна, на по године 5 круна; ван земље 15 франка у злату.

Уређује: ОДБОР

Адреса: „Цетињски Вјесник“ — Цетиње; Adresse: „Le Courrier de Cetigne“ — Cetigne (Montenegro)

Поједини број 10 пара.

БРОЈ 2.

ЦЕТИЊЕ, СРИЈЕДА 5. ЈАНУАРА 1911. ГОД.

ГОДИНА IV.

Нова Година

Цетиње. 5. јануара

Нова Година дочекана је и прослављена на Цетињу свечано. Са припадним успоменама испраћена је минута година, која је за Црну Гору била значајна.

Уочи Нове Године у Краљевском Двору били су скупиљени многи бројни одлични гости. Ту су били: Високопреосвештени Господин Митрополит са вишим свештештвом свију вјероисповјести, министри, народни посланици, виши официри, великодостојници и виши чиновници. До 11^{1/2} часова у вече Његово Величанство Краљ стигао је са својим гостима у живо разговору, па их је по томе поводио у велику трпезарију на закуску.

Када је тог огласио освитак Нове Године, музика је засвирала краљеву химну. По цијеломе Двору одјивали су бурни поклич: Живео Краљ!

Како су се стицали усклици Његово Величанство Краљ устао је од трпезе, код које су га окружавали Његови драги синови и остали гости, те је изговорио ову значајну ријеч:

Господо!

Позивам вас, да поздравимо освитак Нове Године.

Уравимо погледе на небо и принесимо Свемогућем тојле молитве, да нам Нова Година буде срећна.

На растанку са Старом Годином дужни смо да јој одамо хвалу за добра, која нам је била донијела.

Минула година бјеше значајна у историји наше земље. У њене је анале уписан знаменити чин обновљења црногорског Краљевства. То велико дјело извршио сам шледујући једнодушној жељи Мојега народа. Још и сада сви ми стојимо дод неизгладивим утисцима манифестација ошитих симпатија, које нам је указао образовани свијет у августу ове исте године, коју сада предајемо вјечности. Сјећајмо се, дакле, трајно са захвалношћу, јер је за Црну Гору и њен углед била добра и плодоносна.

Поћинио у Нову Годицу са још већим надама, са још тврђом вјером у сјајну будућност наше Отаџине!

Како би Бог дао Новој Години благослов оштега мира, да би и Мој драги народ у колу осталијех културних народа уживао плодове истога на срећу и благостање цијелога човјечанства.

Живјела Црна Гора,
Живео мој народ!

Дуготрајним клицањем био је праћен Краљев говор, који је на присутне својом језгровитошћу учинио дубок утисак.

По томе је лијеписним кратким говором Краља поздравео Господин

Митрополит, који је такође истакао важност минуле године за Црну Гору, рекавши, да је Краљева заслуга, што је за нашу државу та година била корисна. И говор Господина Митрополита био је одушевљено поздрављен.

У име Народног Представништва поздравно је Краља кратким говором предсједник Скупштине г. Дожић. И његов говор био је бурно поздрављен. Дуго се клицало Господару и Нашљеднику.

Око једнога часа по поноћи гости су се разишли понијеви најљепше успомене на дочек Нове Године у Краљевском Двору.

Сјутра дан послје свечане архијерејске литургије и благодарења у манастирској цркви, у Двору бјене примање честитања по утврђеном церемонијалу.

Окружен Краљевском Владом, а у присуству Краљевића Нашљедника, Књаза Мирка и Књаза Петра, Његово Величанство Краљ најприје је примио дипломатски кор, који је предвео његов дојен талијански посланик г. барон Сквити.

Г. барон Сквити поздравно је Господара на француском језику овим дивним и значајним говором:

„Величанство,

Част ми је изјавити Вам како од стране мојих другова, тако и у име моје о Новој Години наше најпозније и најтоплије жеље за срећу Вашег Величанства, Њеног Величанства Краљиче и цијеле Краљевске породице.

Минула година трајно ће остати у успомени ове земље због срећнога стицаја тако ријетких и изванредних догађаја и прилика, које је имала. Својом важношћу и значајем поменути догађаји пријешли су границе домаће пажње. Они су Црној Гори привукли пажњу своју земаља и са свију страна изазвали тако ласкаве манифестације симпатије, поштовања и уважења наспрам нове Краљевине и њенога Краља, који је славио Свој двоструки јубилеј.

Желим, да прошла година преда у нашљедство новој години ону исту своју срећу и успјехе за узвишену особу Вашег Величанства, Ваше династије и Ваше отаџбине.

Нека би Свемогући благословио све жеље Вашег Величанства, задахнуте љубављу за опште добро.

Исказујући Вам, Величанство, те жеље, ја сам убјеђен, да сам вјеран тумач осјећања свију чланова цетињског дипломатског кора.“

На поменути поздрав Његово Величанство Краљ Господар одговорио је на француском језику овако:

„Господине Министре,

Особито сам дирнут изјавом жеља, које сте ми у име дипломатског кора исказали о Новој Години. Многосам Вам захвалао за исте, и мо-

лим Ваше уважене другове, којима сте били тако изразит тумач, да Моју захвалност с вама подијеле.

Подносећи Ми ваше љубазне честитке, ви сте извољели поменути срећне и Моме срцу драге догађаје од прошлога августа, у којима сте учествовали пуном вашом симпатијом, којом Ме уосталом окружавате од како сте код мене акредитовани. Што су те светковине тако сјајно испале, имам да припишем и ласкавим манифестацијама, којима сам био обасипан приликом Мојега двоструког јубилеја и обновљења Црногорског Краљевства од стране суверена и државних поглавара, које имате част код Мене заступати. Ја сам истијема изјавио Своју захвалност, и хитам да се користим и овом приликом, да Им још једном из душе захвалим на освитку Нове Године, за коју живо желим да буде срећна за Њих и за напредак Њихових народа, чију им је судбину Провиђење повјерило. Нека би нам слога и браство, који посведневно све више јачају међу народима, и у 1911. години сачували благодети мира, у којем Црна Гора види тако велику вриједност не само за опште добро, него и ради благостања и напретка у новом Краљевству.

Вама, пак, господо, желим да Нова Година, у коју ступамо, донесе сваку срећу!“

Оба говора, тако лијепа и значајна, била су веома нажљиво саслушана. Његово Величанство Краљ био је особито дирнут пажњом, коју Му је и у овој прилици указао дипломатски кор преко свога уваженога дојена у нашој пријестоници свуда поштованог г. барона Сквитија. Краљ је у име захвалности топло стиснуо руку талијанском посланику, па се по томе са сваким од господне чланова дипломатског кора срдљиво руковао и свакоме од њих захвалио, а православнима у једно честитао Нову Годицу. За Краљем је корачао Нашљедник, који се такође руковао са господом члановима дипломатског кора.

По томе је продужено примање честитања по утврђеном реду. За вријеме честитања пред Двором је свирала војна музика под управом свога капелника г. Вимера.

У вече је у Краљевском Двору био бал, на који је био позван повећи број отмијених званица. Игранка је трајала до неко доба ноћи. Игране су наизмјенично стране и српске игре. Једно српско коло водила је са пуно елеганције, а тако лако и природно Нашљедница Књагиња Милица, до које су се ређале Књагиња Наталија и Књагињица Вјера, а за њима Књаз Петар с осталим отмијеним паровима. Електричном свјетлошћу сјајно освјетљени велики салон Краљевског Двора пружио је и тога вечера живописне приоре

отмијености, украшене разноликошћу тоалета и контрастима у костимима стране и богате народне ношње. На поноћи су сви гости били послужени закуском. Краљ и Краљица такмичили су се у љубазностима. Њено Величанство Краљица, видјевши како млађи гости особито уживају у игранци, била је остала у великом салону још неко вријеме по поноћи, жртвујући часове својега одмора расположењу званица.

Цетиње, 5. јануара

Стање у сусједној Арбанији никак да пође на боље.

Из пограничних крајева стижу веома неповољне вјести. Наши јуначки сусједи Арбанаси налазе се у великом узбуђењу. Грозница нестрпљења и огорчења захватила је сну Арбанију. Мјере, које су ради стишавања узнемиренних духова биле обећане, као да нијесу припомogle да се поврати жељени мир. Положај је још тежи но што је био у данима узбуне.

Царска отоманска влада налази се у непријатноме искушењу. Али, ако је она на муци при избору начина и средстава да задовољи, стиша и послушности потчини своје поданике, ни ми нијесмо у мањем искушењу, да сачувамо дуж својих граница мир и спријечимо утицаје догађаја у Арбанији на човјекољубива осјећања нашега народа. Такве утицаје не могу успјешно сузбијати државне границе и тврда воља наших надлежних фактора, да се чува мир. Тој нашој вољи у равной мјери треба да излази у сусрет и супротна страна. Изаћи ће најлакше, ако буде штедилца осјетљивости својих поданика Арбанаса, који су с нама најближе везани како сусједством, тако и својом прошлошћу.

Жељети је, да младотурска владавина, којој искрено желимо успјеха у раду на регенерацији њене државе, покаже више такта и стрпљења према Арбанасима. Сурове мјере ту неће ништа помоћи. На против, могле би уродити пошљедицама, које се не желе ни у Цариграду ни на Цетињу. Једно јуначко племе, какво су без сумње Арбанаси, навикнуто на многобројне повластице, које је с правом уживало дуго вријеме, не може се олако подвргнути начелима нове унутрашње владавине у Отоманском Царству. Разноврсни обзори налажу, да једна владавина, која се свијету приказала у хаљини слободе и братства, не употребљује бруталну силу противу Арбанаса, ма како то можда са државнога гледишта Турске било оправдано. Преоштре мјере изазваће нереде, који ће престано држати у узбуђењу духове дуж наше источне границе. Ми ћемо ушљед тога бити у искушењу. Мислимо, да отоманској влади треба да је стало до тога нашега искушења, ако искрено жели мир на Балкану.

Нов начин политике

— Новац у служби идеје —

Француска је исполила нови начин вођења политике. Знајући да он може бити сила, која се може употребити у вишем циљу, стављајући га у службу идеје и

свакогврсног напретка, она је учинила ту скоро покушај, који јој је потпуно испао за руком. То је било приликом склапања угарског и турског зајма, када је Француска одбила и један и други зајам само зато што је тиме хтјела да изрази своје негодовање према држану тих земаља у спољној политици.

Ова новчана политика Француске нашла је на негодовање како код обадвијех земаља, тако и оних, који су са њима у пријатељским односима, што је дало повода Французима да отворено изађу са својим гледиштем и да оправдају своје држање као потпуно коректно и на свом мјесту.

Ево како се Француска о томе изражава: Појаве што су пратиле развој ствари угарског и турског зајма, бациле су нову свјетлост на моћ и утицај новца у међународној политици.

Духови прожети чистим сентименталним осјећајима, који су некада били на гласу, нијесу се могли уздржати а да поводом овога не прибегну Француској што се служи овим новим средством, да би осујетили образовање ситуације политичке, која би се косила са њеним тежњама или бишла на супрот међународном савезу, у коме она учествује. Французи су владу осуђивали, што она третира политичка питања баш као и обична трговачка и што намерно иде на руку извјесним финансијским групама.

У свима жалбама, што су се појавиле у извјесном дијелу европске штампе поводом ова два зајма, јасно се види наивност њихова. И када они тврде на примјер, да систем новчане политике нема будућности, човјек се не може уздржати, а да се не насмје, када у тим ватреним закључцима сентименталне политике у Европи не види друге до баш оне личности, које су увијек строго слушале глас директне користи своје и које су у опште до овога садашњег ступња свога развића дошле једино захваљујући финансијским изворима, којима је западна Европа више од пола вјеска снабђевала народе на Оријенту. Када се ова изненађења и ови пријекори доведу у везу са садашњим догађајима јасно се види како је све то извјештано и све с планом намјештено. Јер новчана политика није нова ствар; она је далеко од тога да садржава у себи каква изненађења, пошто су резултати, што их је до сада дала, такве природе, да би с извјесне тачке општег гледишта било врло ризично не признавати је или порицати је. Онога дана, када је унапредљивање материјалног благостања народа ушло као прва тачка у програму рада сваке истинске народне управе, тога је дана новчана политика дошла сама собом.

Данас се сваки народ цијени по његовој економској моћи, његов се оштри ауторитет мјери по његовој продуктивности, по његовој способност, да мање или више допринесе благостању свих појединаца. Културна акција народа се врши финансијским и трговачким средствима и у овом врло погодном облику она је од врло велике користи по човјечанство, јошто га она доводи у везу и у додир. На тај је начин новац постао међународно средство првог реда; новчана политика не би имала толике важности у том случају, ако би ставила себи у задаћу, да нагомилла што више блага једноме народу. Не, она је

тек тада на завидној висини, када се служи новцем у извођењу у дјело величанствених идеја и када њиме креће точак напретка шелокушнога човјечанства. *Ко је господар новца, тај је господар мира и рата; новцем се отклањају међународне катастрофе.* Живот свакога народа па и онога најнижега зависи од средстава којима располаже. Сав његов живот физички, политички, интелектуални, научни, умјетнички, војнички — све то почиња на економској моћи његовој и све то црпи снагу за живот, борбу и развој из оног јединог извора — економског. Без средстава, без новца пропадају највећи умови и таленти, узалудно се утроши највећа енергија; многе величанствене и по цијело човјечанство корисне идеје угину у својој првој зачетој јунаци; а прије а послје, и све је још унапријед осуђено на смрт, на уништење ако му не притече у помоћ — новац. Да, пођемо један корак даље и да се запитамо, како би се један модеран народ са свима врлинама као и интелегенцијом, храброшћу, самопрегоријевањем могао практично осигурати и одбранили ако нема новца?

У рату је новац исто толико важан колико и само наоружање. И често пута је оскудица у новцу задржала даља ужасна пролијевања људске крви на ратним пољима и приморала зарађене страње да приступе миру, па ма оне биле каквог било рагоборног духа, храбрости и огорчености једне према другој. За ово нам је примјер најновијег датума и руско-јапански рат.

Кад је то тако, онда како би се влада једног великог народа могла и једног минута двоумити, да ли ће се послужити једним тако могућим политичким средством, као што је новац у данашњем међународном животу? Она би се огријешила о основу свију дужности ако не би то учинила и жртовала би велике националне интересе које има да штити. *Дати новац једноме народу, то не значи ништа мање него улити му снаге и живота.* Прем томе сасвим је природно да ваља назити и добро се осигурати, да онај, коме се чини овако добро, дајући му неваца једнога дана не окрене се против онога, који му је тим начином улио живота и снаге. То је тако просто и јасно, да се заиста не може разумјети, како се може критиковати Француска политика поводом угарског и турског зајма, Француска је своју изгубљену моћ на Седану повратила само мудром политиком новца.

Она је, поставши банкротом европским послје 1870. године, поново стала на прво мјесто међу народима и повратила свој уред у свијету. *И једино се она благадарила тој и њеној вјештој новчаној политици, што се одржава политичка равнотежа у Европи.* Пошто је све своје силе и моћ посветила првенствено своме сопственом опорављању иза онога страшног пораза; пошто је створила војску достојну себе и довољно јаку за своју безбједност, она је тада свој новац употребља на стварање једног неопходног нужног груписања европских сила, које ће бити довољно јаке, да стану на супрот оном блоку међународног груписања сила, којим диригује Њемачка.

бјеше престао а крупне капљице кишине падале су нам на лице. Пред етајом пије било живе душе.

Петар Сергејић сам испреже коње и уведе их у етају. Чекајући док буде готов, стајала сам на шталеком прагу и гледала сам како косо кишне капљице падају, мирне младог сјена осјећао се ондје више него у пољу, јер од сумрака и кише није се добро ни видјело.

— То је ударио гром! рече Петар Сергејић, послјеје ужасног пуцања, као ја се небо распредо на пола.

Стао је према мени на праг, тешко дишући од умора и загледа ми се у лице. Онај сам, да му је због тога мило.

— Наталија Владимировна, рече, ја бих све дао, да бих овако могао и даље стојати и гледати вас. Ви сте дивни дапас!

Гледао ме је узбуђено, готово молећи: лице му је било блиједо, па бради и бровницама сјајале су се кишне капљице, које су, како ми је изгледало, такође с љубављу на мене погледале.

— Ја вас волим! рече он. Волим вас и ја сам срећан што вас видим. Ја знам, ни не можете бити моја жена, али нећу ништа. Мени ништа не греба, само знајте да вас волим. Ћутите, не одговарајте, не мислите о том, само знајте, да сте ми драга, и дозволите ми да вас гледам.

Његово узбуђење пријеђе и на мени. Гледала сам његово узбуђено лице, слушала сам његов глас који се мијешао с луном киш-

Често пута ћемо се сусрести са нападима, што се у познатом дијелу европске штампе управљају на француску републику због њеног савеза са Русијом, велећи, како тај савез нема ништа друго за циљ до једино, да својим новцима подржава у животу московски асоултизам, и како нема правих демократа, који би дигли свој глас против ове необичне употребе француског новца.

Ти као да навлаш заборављају, да је руско-француска алијанција за дуги низ година била једина гаранција одржавању мира у Европи; да је ова алијанција омогућила Француску да дочека погодно вријеме за образовање новог политичког груписања и да мудро и методички ради на зближењу са Енглеском, Италијом и Шпанијом, а једновременно да консолидује своје колонијалне прилике у Африци. Позајмљујући Русији новца, Француска је, тако рећи, куповала мир, који јој је био тако потребан у оном времену, када јој њена снага, моћ и ауторитет нијесу били довољно јаки, да сама обезбјеђи мир.

Ево тачних резултата новчане политике, и ко би смио тврдити да ови резултати нијесу далеко драгоценији од оних до којих други народи долазе сталним истицањем бруталне силе.

У наше вријеме бити банкар Европе значи бити колико и господар целокупног напретка и благостања човјечанства; то је имати у рукама кључ политичке моћи, која ће стати на пут свему оном, што би ишло против мирног културног и економског развића народа; то је држати у својим рукама диктине необузданих и објесних, на их укроћавати у њиховој осиноности и измирити оно, што је до сад изгледало да се не може измирити. И само ће на тај начин људи треће републике заслужити славу, ако буду тако широко и високо разумјевали логичну улогу новца и ако буду дали Француској могућности, да се може користити овим сигурним политичким средством онда, када се више не буде могла ослонити на своју бројну снагу и јачину, да би се одупрла сталним пријетњама, управљеним њој и њеном ауторитету.

У овоме, као и у многим другим случајевима, Француска је показала нов пут и правац. Али да би се могло слободно кретати овим путем ваља имати енергије и стваралачког духа као што га има француски народ.

Не треба се плашити, да ће новчана политика претрпјети крах, јер су за њен потпуно крајни успјех свише заинтересовани парламентарни и најсупротнији елементи међународности, пошто од њеног успјеха зависи напредак свију њих.

Од новчане политике би наступила опасност само онда, ако би скренула са правог пута и кад би се ставила у службу реакције и реакције. Тога се пак не треба плашити од Француске, чије су све силе управљене на одржање мира и међународне равнотеже и којој је потребан мир да би могла учврстити свој ауторитет у свој целости његовој. Старе, сентименталне методе, којих се у данашњем вијеку држе још народи слаби — да се ослободе убојења о потреби политике засноване на том — не могу ништа прогив нове политике, коју културни народи сами

усвајају, пошто су свјесни материјалних и моралних интереса, што им их она пружа, омогућавајући им, да достојно сврше улогу, која им припада у међународној заједници.

Новац је учинио човјечанству у времену свога дјетињства безброј зала, дошло је вријеме да човјек у њему гледа једину силу, коју може употребити у вишем циљу, стављајући га у службу идеја и свеколиког напретка, за који су некада читаве генерације херојски водиле крваве и свирепе ратове.

Мисли

Да те поштују други не треба много, али да се поштујеш сам треба напорно да заслужиш.

Свијет се лако обманује, али обманјивати самога себе је тешко.

Ништа горе није него самога себе обманјивати и у обмани живјети!

Имати срећу и бити срећан није једно исто. Срећа је дар и природа је са њом штедљива. Бити срећан постаје се само вјештином и умјешношћу.

Сократ је рекао да за људе постоји само једно добро и једно зло. Добро је знање, а зло је незнање. А како је тек човјеку који живи у незнању, а мисли да обилује знањем!

Валси

Српство

Авијатичарева смрт. Концем прошле године у Биоград је дошао млади Словенац Едуард Русан, да пред српским свијетом прикаже своју справу за летење и да на њој лети. Другог дана Божића млади авијатичар подигао се увис и надиго се над Савом, али када је ускићење било највеће и када се требало међу публику да поврати, на самом ушћу Саве у Дунав моноплан се страховито брзином сурва, згрува се о градски бедем и паде на жељезничку пругу. Русан је био смртоносно рањен, а ускоро је и надахнуто. Смртни остаци овога младог авијатичара покопани су у Биограду уз учешће великог броја свијета. Још једна жртва науке!

Двоструки јубилеј. У Пожаревцу, у Србни, прослављао је двоструки јубилеј угледни адвокат Стево Максимовић четрдесетогодишњицу адвокатског и књижевног рада. За све ово вријеме он се одликовао као ваљан и спреман адвокат и као писан одличних правничких расправа и студија. На дан јубилеја Максимовића је поздравно већи дно биоградских листова врло симпатично, а и одликован је орденом Св. Саве другог степена.

Словенство

Нова хрватска опера. Млади Далматинац Бенито Берса компоновао је оперу „Огањ“, која се ових дана приказивала у Загребу са успјехом, и загребачки је

А кад сам се рано пробудила, играли су по постели сунчани зраци, а у мојој глави синуле су јучерашње мисли. Живог ми је наследио богат у разним сликама са цупо привлачности Браз сам се обукла изашла и ушаству.

Шта је за тим било? Ништа. Зими, кад смо становали у варош, ријетко је Петар долазио к нама. Својим познаници, окружујући нас толико у селу, а нарочито лети, зими губе позовину своје привлачности. Кад им у варош дан чаја, изгледа ти да ти себи имају туђе кауте, и да прилично дуго једнају кашичицом чај. И у варош и Петар Сергејић говорио је много о љубави, али није то било што је било у селу.

У вароши смо више осјећали зид који је међу нама био: ја угледна и богата, а он сиромах, није племић, већ син бакопов, који само заступа извједног судију. Нас обоје, ја због младости а он, Бог зна зашто, држао смо тај зид за немога висок и дебио, а он долазећи код нас у варош, смијао се неважно надувено и критиковао аристократију и намрштен ћутао, кад је још неко био од гостију. Нема таквог зида, који не би могао разбити, али јуваци петог романа, колико их ја знам и они су бојажљиви, сузљиви, лијени и непокретни, доста брзо помире се с мишљењем да су несрећни, да их је живот павео. Мјесто тога, да би се борили, они су критиковали називајући свијет непријатним, али заборављајући, да сама њихова крилица зрадази у непријатност.

ПОДЛИСТАК

ИСПОВИЈЕСТ ГОСПОЋЕ Н. Н.

— А. П. Чехов —

Прије десет година, једног јунској вечера, ишли смо ја и Петар Сергејић, који је заступао извједног судију, на станицу да примимо поштом.

Вријеме је било дивно, али кад смо се враћали, зачусмо грмљавину, и видјесмо гугуте облаке као мрак, који су долазили право нама. Мрак се приближи нама и ми њему.

У даљини бијелила се наша кућа и црква, а бјелесале су се и вреске тополе. Све је мирисало на кишу и покошено сјејено. Мој пратилац био је весео. Смијао се и говорио свакојаке глупости. Говорио је, да не би било глупо, кад би нам у путу когод понудио средњовјековни замак са торњевима, са маховином, са совадлама, да се у њему склопимо од кише, и да нас на крају крајева убије гром.....

Ту је преко пшенице и стрњике овска прерила бујица, захукао вјетар а у ваздуху се задими од прашине. Петар Сергејић се засмјео и потјера гоње.

— Дивота! — узвикну он. — Дивота!

Мене наљути та његова веселост и помисао да ћу покиснути до коже, а бојала сам се и да ће ме гром убити, али сам се ипак морала насмјјати.

Кад смо ушли у наше дворште вјетар

листиви истичу као најбољу хрватску оперу. Опера је у три чина и садржај је овај: У првом чину пастор радишћима једне фабрике јавља како се Роберт, син некадашњег сувласника фабрике, повратио кући и том приликом им прича Робертову историју. Без оца је остао још прије двадесет и пет година. Роберт је био још дијете. Отац му је погинуо несретним случајем. Једне недеље, кад фабрика нине радила, сишао је под точак да нешто поправи. Кад је био под точком, точак се од једном окрете, те он наже да избјегне опасност, пружајући руке старом Хелвику, али га овај не могаде спасти, те се тако сурва под точак, који га свега измршвари. Мали Роберт бишае у једноме куту и носматраше цно догађај, те је дошњије причао чак и пред судом како је она рука, што је требала да му спасе оца, у мјесто спасења проузроковала смрт оцу му, јер га је одгурнула под точак. Ова жалосна историја даде повода радишћима да је коментаршу и док једни сажаљевају старог Томса, други га осуђује, при чему се појављује и Роберт, те наваљује на тога што му ружи оца, али пастор посредује и Роберт се удаљује, да се на мјесту погибине по- моли Богу за душу очеву. Учитељица дијете власника фабрике у то улази међу њих и како је бадњи дан, то заједно с дијетом, носећи вертеп, замеће шалу, којој се сви смију, па и сами власник фабрике, који се у радионици нашао. Одатле учитељица води дијету да им покаже велики точак, гдје застају Роберта гдје се Богу моли. Овај изненадни су- срет неугодан је власнику фабрике, те се удаљује с учитељицом и дијетом, док пастор Роберту предаје писмо што му је пословођа Каспар на смрти оставио. Роберту се отима крик при читању писма, а када га пастор пита шта му је, одго- вара да му је Каспар завјештао цијело имање, што га је изненадно дирнуло. Кад је пастор отишао, Роберт писмо поново чита и из њега сазнаје да је његовом оцу смрт прередио стари Хелвик, да би га се као ортака отргесао. У недељу, кад никог у радионици није било позвао га је под изговором да поправи точак, а кад је овај сишао под точак, Каспар је по наредби точак пустио да ради... Сав раздржан Роберт се одлучује на освету: одвезиће оца и себе, што су га до про- насти довели. Након два сата — то је други чин — Роберт одлази у Хелвигов стан, гдје налази учитељицу. Он држи да га она презире и не љуби као некад, те се грубо понаша према њој. Како у то наилази Хелвик са пастором, који раде на томе да учитељицу придобију за Хел- вига, да би пошла за њ, Роберт моли Хелвиг да разговарају на само. Кад су се учитељица и пастор удалили, Роберт покушава да буде миран, али се не може да савлада и саопштава му да је стари Хелвик дошао главе његовом оцу, само да би га се опростио као ортака и кад Хелвик хоће да насрне на њ, показује му Каспарову историју, што силно дјелује на Хелвигу, те Роберта моли да га не срамоти пред свијетом и не одаје тајну. Роберт неће да зна ни за какву милост и тражи освету. Најзад се Роберт склања да тајну прећути ако се млади Хелвик баци под точак. Хелвик на то пристаје, јер му је част милија од живота. Сјутра

Мене су вољели, срећа је била близу, и наследило је, да живи са мном. Живјела сам безбрижно, п пијесам се бринула да позивам себе: пијесам знала шта чекам и што хоћу од живота, а вријеме је пролазило, пролазило...

Поред мене су пролазили људи са својом љубављу, свијетло јасан дао и топла ноћ, пјевали славују, мислило сјејено, и све то проишло је брзо, без шума, неопијевљено, и нагубило се као магла... Гдје је то све?

Отац ми умре, остарела сам: све, што ми се допадало, ласкало, давало наде, шуштање кише, грмљавина, мисла о срећи, разговори о љубави, све ми је то остало само усомења, а ја видим пред собом равну и пусу долину, на којој нигдје живе душе нема, а на том обзирју страшно...

Еле, звонце звони... То долази Петар Сергеев. Кад погледам зими дрвећа и помислим како су се зеленила лети као ја, онда шапћем: — О, моји мили.

А кад видим људе, с којима сам прож- ијела овдје прољеће, спонадне ме нека то- плота, и ја понављам шаптање.

Петра су одавно, по претенцији мога оца, премјестили у нашу варош. Мало је остарио, мало одеолао. Он је одавно престао да из- јављује љубав; није говорио више глупости: своју је службу одржао као да је болешљив, сатомљен, махнуо је руком по животи и не живи му се. Еле, сједе до пећи, хућећа гледа у ватру.

Не знајући што да кажем, ушћих га:

дан рано — трећи чин — Хелвик је већ на погана. Пробдио је цијелу ноћ у гроз- ној борби. Сједи за столом и уређује ствари. Сад га савлађује и он заспи. Ту га затиче учитељица, која се чуди што на Божићу точак ради. Буди Хелвиг и како је обузима спутња, пита га шта се све то збива. У то улази Роберт и зове Хелвиг да прегледа точак. Хелвик пола- зи, али сусрете дијету и с њима се опра- шта. Учитељица из погледа Робертова разумје о чему се ради, те зауставља Хелвигу од смрти и моли Роберта да се не уронашћави и не терети душу, јер га води и својом га љубављу заклиње. Љу- бав надвлада освету и Роберт задржава Хелвигу од смрти пресрећан изјавом учи- тељице. И док сви уживају у изненадној срећи, дође с поља завоја брује у част онога што је на земљу донио људима љубав... Ријечи је за ову оперу написао др. А. М. Вилиер.

Стогодишњица. На Св. Саву се навр- шује пуних сто година од како се у Бру- ниу, у Лици, родио Фран Курелас, који, и ако самоук, бишае риједак филолог. Вук и Миклошић су на њега имали ве- ликог утицаја, те се крај њих посветио проучавању народног језика. Знао је ве- лики број страних језика и дајући из њих часове издржавао се, али је пред смрт дошао биједи и 1874. г. умро је у Загребу. Радно је предано на народној ствари, проучавајући живот и обичаје народа и написао многа филолошка, етнографска и патриотска дјела.

Мудри савјети и поуке

— Двадесет поука за живот —

Човек се учи док је жив. Али ма ко- лико да живи и ма колико искусан био, никад не може у оној мјери да буде ис- кусан, да може рећи, да неће никад скре- нути на страну ништа. Зато су приметни савјети од велике користи за свакога, те ради тога и исписујемо овдје неке сав- јете разумних људи:

1. Испеци на рени. Премисли добро кад ријеч заднеш, јер задана ријеч треба да ти је светиња. Све што радиш нази да буде тачно и на вријеме.

2. На посао, што га предузмеш, лези свим срцем и свом снагом својом, па ћеш га онда урадити много брже и боље.

3. Нико се од штење обогатио није. Не остављај свој посао па да трчкараш и да летиш. Не задржавај се у ћерета- њу и око макулина.

4. Никако не гаведа глупе изговоре. Ра- норице и доцнодегали кућу гече.

5. С послом се не шали. Буди опрезан. Што наредити, нази да ти се уради онако као што треба.

6. Што не знаш, не лађај се да урадиш.

7. Буди пред млађима увијек присебан и mudar, јер си им ти примјер. Никад не дај да ти љутња помути памет, те да не знаш шта радиш и говориш.

8. Нико ни у шта рачунати неће, кад види да не можеш собом да владаш. Што тражиш од других, чини сам.

9. Помози се сам па ће ти онда и при- јатељ помоћи. Ни Бог не помаже ономе ко се сам не отима. За то се каже: мак- ни руком па ће ти и Бог помоћи.

10. Што ти ко повјери, чувај боље него да је твоје.

— Но, шта је?

— Па шта... одговори оп.

И опет ћутање, црвена свјетлост пређе преко његовог намиреног лица.

Сјетих се прошлости и рамена ми задри- таше, глава ми клону и горко сам заплакала. Било ми је ужасно жао тога што је прошло а што нам сад живот спречави. А сада сам тек мислила па то, како сам богата и угледна.

Гласно сам јецала, вријући главу рукама и шаптала сам:

Боже мој, Боже мој, живот је прошао.

А он сједе ћутећи и нерече ми. »Не пла- чите«. Он је видео, да је потребно, јер је дошло вријеме. Видјела сам на његовим очима да ме живи и мени је њега жао, а ја сам се љутила на тог плашљивог несрећника, који није умно удесити живот ни себи ни мени.

Кад сам га испраћала, он у предсобљу како ми се учини, с наміјером је дуго облачио капут. Два пута ме пољуби ћутећи у руку и дуго је гледао на моје уплакано лице. Хтио ми је нешто рећи, али не проговори, већ ми климну главом и лијепо пружи руку. Нек је Бог са њим.

Кад је отишао, отишла сам у кабинет и сјела сам на њивам пред пећи. Црвени жар покривао је тапак свој лепела и почео се гасити. Мраз је све јаче лавио прозоре, а вјетар је у оваку о нечему пјевао.

11. Не тежи брзо да се обогатиш. Док темељ не утврдиш не подижи зграде. Ко хита, лако се претури. Тиха вода бријег рони.

12. Држи се свога изабраног пута; мирно и непрекидно корачај у раду, и не дај се да те ко задржи и омете.

13. Не води бриге о ономе што ти се не тиче, па ћеш онда имати мање и дан- губе и неприлике.

14. Не убијај себе другоме да помогнеш, јер ћеш онда и ти пасти другоме на врат. Не помажи лијенштину, који с нерада, рас- ипања, пијанчења и других порока пада у невољу.

15. Не дај никоме да завири у твоје тајне, јер ће те онда непријатељи лако надвладати. Никако не дај да други за тебе мисли него о свијему мисли само својом рођеном главом. Буди уљудан и не вријеђај никога.

16. Гледај да се не поводиш ма за ким. Гдје други врат ломе, тамо не иди. Туђи гријеси и испаштања — твоја поука и корист.

17. Упорно се држи пута којим иду људи вриједни, штедљиви, честити и у свему напредни.

18. Буди тачан и уредан. Гдје треба доћи, боље је да стигнеш раније, него ли сувише доцкан. Гдје што имаш пла- ћати, тачно плаћај. Частан човек треба да се чврсто држи своје задане ријечи.

19. Што ти не треба, не купуј, па ни у замјену не узимај.

20. Не проси поштовања и угледа, већ својом ваљаношћу и непрекидним радом извојуј.

Дневник

Честитке о Новој Години. Ње- гово Величанство Краљ примио је о Новој Години телеграфске че- ститке од Цара Николе II, од Цара и Краља Франца Јосифа, од Цара Вилхелма, Краља Енглеске Ђорђа V., од Краља Виктора и Краљице Јелене, од Краља Бугарске Фер- динанда I. и Његовог Нашљедника Краљевића Бориса, од Краља Пе- тра, Књатињице Јелене од Србије, од Краља Румуније, Краља Грчке, Султана Мехмеда V. и осталих владара. Честитке Цара Руског и Краља Италије пуне су уобичајене тоpline и срдчности. Честитка Њесарева адресирана је на Краља и Краљицу, којима сједи монарх сусједне монархије и о овој Новој Години шаље своје топле жеље за Њихово здравље. Честитка Краља Бугарске — задахнута је топлином братских осјећања и изразима ува- жења, којим је Краљ Фердинанд вазда прожрт према нашем Госпо- дару и Црној Гори. Честитка Ње- говога драгога сина и нашљедника Краљевића Бориса пуна је тоpline и њежности. На њу је Његово Ве- личанство Краљ одговорио особито срдечно и топло.

Осим поменутих владарских че- ститака занимљиво је забиљежити једну ријетку честитку, коју је Краљ примио о Новој Години. То је че- ститка предсједника персијске вла- де, који је у име своје и цијеле владе Краљу телеграфски честитао из Техерана.

Поред безбројних честитака из Црне Горе, Његово Величанство Краљ примио је многобројне че- ститке из Русије, из осталих сло- венских и српских крајева и са разних других страна просвијеће- ног свијета. Све су оне пуне пажње према нашем Краљу, пружајући очигледан доказ о симпатијама и уважењу, којима је свуда у свијету предусретнута Његова узвишена особа.

Дипломатске вијести. Г. барон Гизл, овдашњи аустро-угарски по- сланик, отпутовао је ономад на краће одсуство у Беч.

Железничка веза са Цетињем. На мјеродавном мјесту озбиљно се претреса питање о што скоријем успостављању железничке везе Ба- ра са Цетињем. Пошто се проуче сва главна и споредна питања, која се на то односе, приступиће се изради прорачунаи планова. Железничка веза са Цетињем била би веома

корисна не само нашој пријесто- ници, која би на тај начин добила полета, већ би иста добро дошла и цијелој нашем народу, којем би та нова жељезничка пруга дала један нови поуздан услов за ње- гово привредно и трговинско раз- виће.

Гомила измишљотина. Јутрош- ња пошта донијела нам је у из- вјесним биоградским листовима го- милу нових измишљотина на рачун Црне Горе. Види се, да им је мно- го стало до слоге и братства! Кад нас већ изазивају, да се разгова- рамо на начин, како се браћа не би требала разговарати, ми им оди- ста нећемо остати дужни. Нећемо ми бити толико наивни, да за од- говор потрзамо на ред те листове. Знамо ми, ко им наређује да пишу противу Црне Горе. С ин- спираторима ћемо се ми разгово- ворити, да и даље приказујемо срп- скоме народу њихове злочине.

Отпочео рад. У великој гимна- сији поново је отпочео рад, који је био прекинут због божићних празника.

Наши телефони. Рад на теле- фонској мрежи у нашој земљи до- вршен је. Цетиње је везано са свијема већим мјестима у земљи: Ријеком, Виrom, Баром, Подгори- цом, Колашином и Никшићем. Те- лефон је већ предан јавном саоп- браћају и њиме се може свако, уз прописну таксу, служити и за своје приватне потребе. Јуче смо имали прилике да будемо присутни када је г. М. Д. Димитријевић, инжењер који је овијем пословима руково- дио, предавао телефон комисији и када је у једном тренутку с Цети- њем спојио све станице у земљи и са њима разговарао. Телефон је уведен тако, да њиме мора бити свако задовољан. Инжињер г. М. Д. Димитријевић, кога је изаслала чувена берлинска фирма Сименс и Халске, радећи на телефонској мре- жи у нашој земљи, унио је и сву своју вјештину, знање и спрему и није жалио труда тако, да се сло- бодно може рећи да овакве теле- фонске мреже како по систему, тако и по постављању ријетко гдје може бити. Солидан рад ове фабрике може јој служити за похвалу и пре- поруку, а г. инжењеру Димитрије- вићу се може честитати.

Рад Н. Скупштине. Пошто је Н. Скупштина и у појединостима примила буџет за ову годину, који је већ ступио на снагу, пријешла је на молбе и жалбе и посланичке приједлоге, чиме се и на данашњој сједници бави.

Очишћен пут. Пут за Котор очишћен је од снијега, и на њем се врши редован аутомобилски са- обраћај између Цетиња и Котора.

Гостовање. Дилетантско дру- штво у Подгорици даје своју прву представу сјутра у вече уз судјело- вање г-ђе Петровићке, чланице ов- дашњег позоришта. Приказиваће се позната Сиглигетијева позориш- на игра у три чина, у којој г-ђа Петровића приказује Ружицу, шћер Живка Циганина.

Позориште. Сјутра у вече при- казују се три комада: „Предлог“, „Медвјед“ и „Доктор Робин“. Пр- ве двије су шале од А. Чехова, а трећа од Премареја. У недељу се даје „Карташ“.

Кинематограф. У прошли по- недјељник у сали Зетског Дома овдашњи кинематограф изводио је врло лијепе слике, међу којима су се нарочито истичале са јубиларних светковина. Кинематограф ће од сада сваког понедјељника у вече у сали Зетског Дома давати нов ода- брани програм, што заслужује па- жњу грађанства. За вријеме паузе свира тамбурашки збор.

Зима. Од неколико дана наступила је права зимска студен. Небо је чисто и ведро, а ноћи су веома студене. Ипак је ово вријеме, и ако је хладно, боље и здравије од оне магле и киша, које су нас давиле пуна четири мјесеца.

Приложници. Приликом свечане представе, која се давала у част и корист г. Маша Петровића, редитеља позоришта, приложили су: Његово Високопреосвештенство г. митрополит Митрофан, г. г. Александар Матановић, Вуко Вулешић, Шањ Хоти, по 10 перпера, г. г. Љубо Бакић, Ристо Андрић и Ристо Тановић по 5 перпера, г. г. Н. Н. и Ђ. Андрић по 4 перпера, и г. г. Видо Мартиновић, П. Лекић, А. Рајнави и Душан Мијовић по 2 перпера и Саво Вукотић 1 перпер — у свему 72 перпера, на чему се одбор и овом приликом приложницима захваљује.

Саопштења

Јавна захвалност

Приликом прославе десетогодишњег рада веома ми је пријатно што ми се и овим указала прилика, да се најсрдачније захвалим како управама Краљевско Црногорско Народног Позоришта, Пјевачком Друштву „Његови“, Радничком Друштву и војној музици, тако и члановима њиховим, који су извођени на представи, која се у моју част давала, судјеловати, а нарочито учесницима њиховим — односно капелницима.

Исто сам тако захваљан одбору, који се из грађанства образовао и руководио свечама, као год и онима који су ме својом посјетом извођени удостојити како у стану тако и на самој представи.

Особито сам захваљан свима онима, који приликом свечане представе приложили додаци, а тако исто и друговима својим, члановима и члановима Краљ. Цр. Н. Позоришта, као и дилетантима, који ме поклоницама почастоваше.

Свима њима нека је толика захвалност оданог им

Маша Петровића.

Књижевност

Изаћи ће из штампе. Кроз кратко вријеме изаћи ће из штампе нова књига, коју је г. Перо Шоћ превео. Зове се „Зборник поштанских израза“ и изиће 6-8 табака, а цијена ће јој бити 250 перпера. Ми смо имали прилике, да прочитамо многе стручне оцјене о оригиналу и зато још унапријед можемо ову корисну књигу препоручити најтоплије како поштанско-телеграфским чиновницима, тако новчаним заводима, као и трговачком и путничком свијету.

Осјећај дужности

Дужност се оснива на појму правде, која је задахнута љубављу као највишем облику доброте.

Дужност није сентиментални осјећај, већ принцип, који цео живот прожима; тај принцип јавља се у владању и дјелању, које поглавито одређује рођена савјест и слободна воља.

Глас савјести збори кад се дужност врши.

Док савјест не регулише и не контролише и најсјајнији и највећи умови могу само срљати на страну ницу.

Савјест је морални управљач срца — праве мисли, праве вјере, правог реда и живота — и само под његовим господарским утицајем може се племенити и прави карактер потпуно развити.

Али савјест ће узаман и најгласније зборити, ако њу не подупре енергична воља.

Воља је слободна да изабере између правог и кривог пута, али тај избор не вриједи ако му брзо не шљедује и одважно дјело.

Ако је осјећај дужности јак и правца рада јасан, онда одважна воља, савјешћу подупрta, даје снаге човјеку да прегне дуначки и да истраје до краја у пркос сваком отпору и свакој тегоби. К. Смајлс

Несреће у свијету

Убио га брус. У „новој радионици“ у Бечу догодила се је прејучер послјице подне грдна несрећа, при којој је настрадао један радник. У фебруарској турији Новотни био је уносен радник фразио Вајтмајер са брушењем турија. Велики

један брус у величини од два метра на-једанпут је пукло и он је комади захва-тило су Вајтмајера тако несуетно у главу и у прса, да је за кратко вријеме издануо.

Хоффрихтер хоће да се убије. Поручник Хоффрихтер бијаше управо мољбу за обнову процеса, ну посадни суд је мољбу одбио. Ради тога хтио је Хоффрихтер, да се убије и два пута је то очито покушао. У оба је случаја стража спријечила извођење самоубиства. Од онда је стража над Хоффрихтером појачана. Поручнику су дани лаки писмени послови, а да му подложјај олакша.

Крвава провала. Полиција у Лондону била је обавијештена о провали у ду-ћан некоег драгуљара. Пет жандарма је пошло тамо и заиста затекло неколико провалника, који се опријеше са самокресима у руци. Један је жандарм на мјесту остао мртав, а остали су тешко рањени. Зликовци су пинезлици неграгом.

Затрпани војници. Код Лангра близу Инсбрука засула је лавина читави дио пешачке руконице, који се вјежбао на скијима. Свасио се једни офицер, 6 ђака је извучено мртвих, остали су још сви затрпани. Послана је читава експедиција у помоћ.

Занимљивости

Тежина једнога атома водоника израчуна је на 0.04 трилионитог дијела милиграма. А то је већ тако безгранично мала тежина, да се едра може и замислити, а камо ли израчунати.

У више главних улица по јананским варошима намените се општинске пећи, на којима домаћине могу за незнатну новчану накнаду кувати свој објед.

Кад би се сав новац, што га има на земљи, равномерно разијелио међу њене становнике, добио би сваки од прилике 150 перпера.

Виолина „Емперор“ Страдиваријева најскупија је на свијету. Она је стара преко сто педесет година, а купно је Јан Кубелик за 145 хиљада круна.

КЊИЖЕВНИ ОГЛАС

Од 1. јануара 1911. године, у Београду почеће да излази свакодневни политички лист.

ДНЕВНИ ПРЕГЛЕД
На листу ће сарађивати група конзервативаца, чији је орган до сада био „Недељни Преглед“, политички, књижевни и научни часопис. „Дневни Преглед“ ће давати обавијештења о свима актуелним политичким догађајима у Србији и на страни, а нарочита нажна ће се обратити и на литерарну и научну хронику. Директор листа биће Др Јован Б. Јовановић, досадашњи власник „Недељног Прегледа“, а главни уредник Милутин Чекић, досадашњи уредник истог листа.

Годишња цијена је листу за иностранство 30 динара у злату.

ПУТНИЦИМА из унутрашњости чиним до знања, да код мене могу добити чисте и угодне постелје, за преноћиште по умјереној цијени.

Цетиње, Иван-Бегова ул. бр. 7.
СВ. ПЕРОВИЋ

5-50

ПРОДАЈЕ СЕ

Црквени калез од најчистијег сребра са прибором од шест комада за **двје стотине педесет перпера**. Ко га жели купити, нека се пријави Администрацији „Цетињског Вјесника“.

5-6

Издајем одмах под кирију кућу ће се налази кафану „Црмница“. Ко хоће иск се пријави.

1-3

НА ЗНАЊЕ

Отпочео сам поново своју радњу

ЗА ПРЕВОЗ ГОСПОДЕ ПУТНИКА

Исту сам снабдио са *петоро добро уређених кола (ландовера)*, подесних за превоз и обезбјеђење путника од рђавог времена.

НАПОМИЊЕМ: да једна кола редовно сваког дана у **8 сати прије подне** полазе од Цетиња за Подгорицу и обратно. Биљета за иста могу се добити, на Цетињу код Г. Блажа Братићевића — а у Подгорици код г. Стана М. Радловића.

Цијена на особу перп. 6 уз пртљаг од 5 к.г.

Препоручујем се
ЈОШО Н. ЂИНОВИЋ

2-3

УЗ ТВОРНИЧКЕ ЦИЈЕНЕ

ВАЖНО! ВАЖНО!

ЗА

ОБУЋАРЕ

ТРГОВАЧКО СТОВАРИШТЕ КОЖА

ФИЛИАЛА

Ашер С. Алкалај

У ДУБРОВНИКУ

ПРЕПОРУЧУЈЕ СВОЈЕ СКЛАДИШТЕ НАЈБОЉИХ СВАНОВРЕСТНИХ

КОЖА

И СВИХ ДРУГИХ ПРИПАДАКА ЗА ОБУЋАРСКЕ РАДЊЕ

Уз творничке цијене

НАРУЧБИНЕ ОБАВЉАЈУ СЕ БРЗО И ТАЧНО

НА ВЕЛИКО И НА МАЛО

6-25

УЗ ТВОРНИЧКЕ ЦИЈЕНЕ

КЊИЖАРА И ПАПИРНИЦА

Ш. Г. Лаксвића

НИКИЊУ

Препоручује своје велико стовариште школских, научних и забавних књига.

Велики избор календара за 1911. год., као: Велики Орао, Србобран, Косово, Ружина, Шалица, Србин, Црногорац, Годишњак итд. као и цених календара, писаћег, цртаћег и канцеларског прибора, као и свих ђачких потреба.

Велики избор најразноврснијих дописница, као и за честитке о Крсном имену, Божићу, Ускрсу и Новој Години.

Продаја на велико и на мало. Прима прегледу на сваку новонадану књигу на српском и на осталим европским језицима.

6-10

ЈАВНА БЛАГОДАРНОСТ

Нам никад непрежаљени син, брат

† **Митар Л. Цилић**

послјице подужет боловања, пресели се у вјечност 29. децембра 1910. год. у 22. години свога млађаног живота.

Покојни Митар од назад три год. по-ђе у Америку, не жалећи труда, само да се својом зарадом побољша домаће стање. На њега су родитељи возлагали велику наду, али судбина неће тако... У задње вријеме у Америци здравље му клону, и послјице тромјесечног гамошњег боловања 21. октобра 1910. године дође дома, гдје још два мјесеца и 8 дана болова и у гореозначени дан за највећ пребоље да га више ништа не боли!

Новодом тога изицљујемо захвалност г. г. докторима: Перацићу, Матановићу, Огњеновићу и Илићковићу, који се савршено заузимаху, да нам изајачу покојника из чељусти смрти отргну.

Вјечита хвала мјесном прото. Крсту Матановићу и њуману Максиму Илићеву, који над покојником омијело надзирише.

и по одредбама св. цркве матери земљи предадоше.

Хвала Пјевачком Радничком Друштву, који покојнику спровод увеличаше.

Хвала Саву, Милу, Кићу и Блажу Чакићима с Ријеке, који на глас смрти похиташе, нашег младог покојника својим ожалитише и до вјечно куће испратитише.

Хвала свима пријатељима, који покојника у току болестни походише, а особито Пилу Чакићу и Анту Беговићу, који ни један дан не пропустише, а да не дођу да се с њиме поразговоре и болу олакшају.

Доживотна хвала браћи цег. Арбанасима, који покојнику на сагртвом одру виенац положише, као и на њиховом походу у току покојникове болестни, и који га приликом смрти тако својим оплакаше и до вјечног стана испратитише.

Хвала цетињском грађанству, које у великом броју дође и покојнику спровод увелича. Хвала сваком, који нам писменим или телеграфским путем саучешће у нашој превеликој жалости указаше.

Још један пут свима и свакоме доживотна хвала!

Ожаљовани отац **Лазо**; мајка **Маше**; браћа: **Ристо**, **Блажо** и **Никола**; сестре: **Васе** и **Даринка**; стрна **Станица**; стричевићи: **Тодор**, **Алекса**, **Јован** и **Крсто**; стричевићке: **Таде** и **Милена** и остала родбина.

Нашем незаборавном сину одишћо брату

† **Филипу — Драгу**

данањемо четрдесетог Дневни Преглед у недељу 9. окт. у 10³⁰ сати прије подне у први св. Госпође на погребу.

Цетиње, 3. јануара 1911. год.

Отац **Видок Поповић**
с фамилијом